

trvající na ústupu ze smlouvy (námitka redhibitorní). Bylo proto na odvolacím soudě, by přezkoumal, zda tato námitka žalované jest odůvodněná a zda byla prvním soudem řádně rozhodnuta. Neobstojí, jak již bylo uvedeno, názor žalované, že při vadnosti zboží může kupitel, který již přijal zboží jako splnění smlouvy, v každém případě od smlouvy odstoupiti. Nároky, jež kupiteli vyplývají ze správy, neupravuje obchodní zákon, jak žalovaná strana mylně za to má, nýbrž § 932 obč. zák. Jsou to nároky buď na zrušení smlouvy, nedá-li se vada odstraniti a brání-li řádnému užívání dodané věci, nebo nárok na opravu vad nebo dodání toho, co schází, a posléze nárok na poměrné zmenšení úplaty, nedá-li se sice vada odstraniti, avšak brání-li řádnému užívání věci. O jakosti vad v tomto směru podali již znalci posudek a první soud učinil o nich již zjištění, a to i ohledně toho, že vady nebrání řádnému užívání věci, i, že jsou odstranitelné, a vyplývá odstranitelnost vytýkaných vad i z toho, že jednak samy jak nesporně zmizely vyschnutím skříně, jednak byly žalobkyní odstraněny, napraveny. Neobstojí proto právní názor odvolacího soudu, že žalovaná firma skřín dosud nepřijala (§ 1052 obč. zák.), aniž jeho další názor, že nebyly vysvětleny všechny potřebné okolnosti tak, by mohla býti věc rozsouzena. V tomto směru opomenul odvolací soud zejména uvést, jakž bylo jeho povinností, které jsou to okolnosti, jichž vysvětlení postrádá. Nebylo potřebí zjišťovati, zda vady žalovanou vytýkané tu skutečně dne 4. října 1929 byly, čili nic, any i kdyby tu byly, podle zjištění prvního soudu řádnému užívání nebyly na závadu a daly se odstraniti. Konečnému řešení sporu nic nepřekáží, není proto odůvodněnou výtku neúplnosti řízení odvolacím soudem učiněná a bylo proto zrušiti usnesení odvolacího soudu, jímž byl první rozsudek zrušen, a věc mu vrátiti, by nepřihlížeje již k udanému zrušovacímu důvodu vyřídil odvolání podle zákona.

Čís. 10575.

K dohodě o rozhodci patří, je-li to vůlí stran, i ustanovení o tom, co se má státi, nepřistoupí-li ta neb ona ze stran na urovnání sporných otázek rozhodcem. Ač to ve smlouvě o rozhodci býti nemusí, není závady, by se strany ve smlouvě o rozhodci nedohodly i o případné příslušnosti řádného soudu a dohodu tuto neučinily podstatnou součástí smlouvy o rozhodci. Nedohodly-li se v takovém případě strany i v tomto směru, nedošlo k platné smlouvě o rozhodci.

(Rozh. ze dne 27. února 1931, R I 48/31).

Říšskoněmecká zasílatelská firma domáhala se na tuzemské zasílatelské firmě náhrady škody 21.056 Kč, ježto se žalovaná opozdila provádějíc spediční příkaz. Žalovaná namítla nepřislusnost soudu, ježto podle úmluvy stran byl pro spory ze spediční smlouvy příslušným rozhodčí soud. Soud první stolice (krajský soud v L.) vyhověl námitce nepřislusnosti a odmítl žalobu. Rekursní soud zamítl ná-

mitku nepřislušnosti. D ů v o d y : Napadeným usnesením odmítl první soud svou příslušnost pro žalobu, poněvadž podle § 2 smlouvy stran o rozhodčím má ve věci býti jednáno před rozhodcem podle § 577 c. ř. s. a jest proto příslušnost řádného soudu vyloučena. Jest proto základem pro posouzení této věci smlouva o rozhodčím, která musí odpovídati předpisu § 577 c. ř. s. Tato smlouva, jak zjišťuje odvolací soud, nebyla mezi stranami zřízena jedním písemným vyhotovením, nýbrž ve formě dopisu ze dne 15. ledna 1926 a vzájemného dopisu ze dne 18. ledna 1926. Musí proto obě tato vyhotovení ve všech částech býti souhlasná, by vyjadřovala souhlasnou vůli smluvních stran. Tomu však není tak, poněvadž v dopisu žalobkyně žalovanému ze dne 15. ledna 1926 právě v § 2, který stanoví, kdy mezi stranami má býti jednáno před rozhodcem, jest pro eventuelní spory podle tohoto § 2 označen za příslušný soud v C. v Německu, kdežto ve vzájemném dopisu žalovaného ze dne 18. ledna 1926 jest ustanoveno, jde-li o stížnost žalobkyně, soud v C., a jde-li o stížnost žalovaného soud v J. v Čechách. Rozcházejí se tudíž oba dopisy v podstatné okolnosti a není v tom směru vůle stran jednotná. Okolnost, že se ohledně tohoto nesouhlasu strany souhlasně dohodly, nebyla ani tvrzena, ani prokázána. Jen výpovědi žalovaného jako strany zjistil první soud, že se strany co do § 2 smlouvy dohodly ústně ve věci, nikoliv však co do tohoto nesouhlasu obou vyhotovení smlouvy. Avšak ústní dohoda ke zřízení smlouvy o rozhodčím nestačí, a to ani ve věci samé, ani co do výše uvedeného nesouhlasu obou spisů smlouvy, poněvadž podle § 577 třetí odstavec c. ř. s. smlouva musí býti zřízena písemně a, nebyla-li, jest podle § 884 obč. zák. neplatnou a nevznikly z ní pro strany ani práva ani povinnosti a jest k projednání sporu mezi nimi příslušným řádný soud.

N e j v y š š í s o u d. nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Nejvyšší soud schvaluje názor rekursního soudu, že pro smlouvu o rozhodci přichází v úvahu ustanovení § 2 dopisu ze dne 15. ledna 1926 a vzájemného dopisu ze dne 18. ledna 1926 a že tudíž k dohodě o rozhodci patří i ustanovení v § 2 dopisů týkající se toho, co se má státi, nepřistoupí-li ta neb ona ze stran na urovnání sporných otázek rozhodcem, najmě tedy i ustanovení, který řádný soud v tom případě má býti k rozhodnutí příslušným. Jest pravda, že ustanovení to ve smlouvě o rozhodci býti nemusí, poněvadž, jak stěžovatel uvádí, v případě tom přichází v úvahu předpis § 582 c. ř. s., to však nevadí, by se strany ve smlouvě o rozhodci nedohodly i o případné příslušnosti řádného soudu, a dohodu tuto neučinily podstatnou součástí smlouvy o rozhodci. To bylo patrně úmyslem žalobkyně v souzeném případě, ana ve svém dopisu ze dne 15. ledna 1926 uvedla, že v případě vyřízení sporu řádným soudem má býti příslušným soud v C., neboť jinak by nebylo srozumitelné, proč toto ustanovení pojala do § 2 svého dopisu. I žalovaná tomu tak rozuměla, neboť se ve svém dopisu ze dne 18. ledna 1926 od tohoto

ustanovení odchýlila a uvedla, že v případě stížnosti žalobkyně má býti příslušným soud v C., v případě její stížnosti soud v J. Z tohoto postupu stran vyplývá správnost názoru rekursního soudu, že úmyslem stran při uzavírání smlouvy o rozhodci bylo i ujednání o příslušnosti řádného soudu v případě, že k rozhodování rozhodcem nedojde. Bylo proto i toto ujednání podstatnou náležitostí smlouvy o rozhodci. V tom směru se však strany podle obsahu svých vzájemných dopisů nedohodly a jest proto přisvědčiti názoru rekursního soudu, že k platné smlouvě o rozhodci nedošlo (§ 869 obč. zák.) a že proto k řešení tohoto sporu je příslušný krajský soud v L. jako řádný soud žalované.

Čís. 10576.

O nepřipustnosti exekuce, ježto bylo mobilární exekucí zabaveno příslušenství nemovitosti, na níž jest pro žalobce vloženo zástavní právo, jest rozhodovati pořadem práva.

(Rozh. ze dne 27. února 1931, RI 96/31).

Žalobkyně domáhala se nepřipustnosti exekuce na movitosti, tvrdíc, že zabavené movitosti jsou příslušenstvím nemovitosti, na níž jest pro ni vloženo zástavní právo. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením pro zmatečnost a odmítl žalobu. Důvody: Žalobkyně sama považovala a také označila svou žalobu jako žalobu podle § 37 ex. ř., ale nedomáhá se nepřipustnosti exekuce proto, že má na vylučovaných předmětech právo, nedopouštějící výkon exekuce, nýbrž proto, jakž vyplývá ze žalobního návrhu, že věci ty jsou příslušenstvím nemovitosti a že proto mobilární exekuce na tyto předměty jest nepřipustná a se zrušuje. Nelze tudíž pochybovati o tom, že žaloba směřuje k tomu, by exekuce byla zrušena podle § 39 čís. 2 ex. ř., protože z tohoto důvodu jest nepřipustná. I vzniká otázka, zda lze tento zrušovací důvod uplatniti nejen návrhem, nýbrž i žalobou. Otázku jest zodpověděti záporně. Jest sice pravda, že zákon v § 39 ex. ř. nevylučuje uplatnění zrušovacího důvodu žalobou, ale to se týká jen případu § 39 čís. 5 a poslední odstavec ex. ř., netýká se to případu § 39 čís. 2 ex. ř., o který tu jde. V tomto případě může dojíti ke zrušení exekuce, jakž vyplývá z § 39 odstavec první a druhý ex. ř. jen k návrhu, a to usnesením. Otázka zrušení exekuce jest výhradně otázkou exekučního řízení, jež jednak poskytuje předpisem § 55 ex. ř. exekučnímu soudu dostatečné a spolehlivé prostředky k jejímu rozřešení, jednak její řešení nemůže býti odňato výlučnému soudnictví exekučnímu (§ 51 ex. ř.). Z toho vyplývá, že rozhodování o zrušení exekuce podle § 39 čís. 2 ex. ř. jest odňato pořadu práva, což odvolatelka v odvolání vystihla zcela správně, vytýkajíc zmatečnost řízení podle § 477 čís. 6 c. ř. s. (rozh. nejv. s. čís. 4650, 4833, 5135, 6587 a 8502 sb. nejv. soudu).

Nejvyšší soud zrušil usnesení odvolacího soudu a uložil mu,